

fuldkommen Erhødighed; man kan godt være Noget, der grændser til det Modsatte af Kjærlighed, men ikke desto mindre vise ham fuldstændig Erhødighed. Det er netop det, der bliver tilbage af Begrebet Respekt, defineret paa denne Maade, det er: Erhødighed; det er Noget, man kan befale, det er noget Ydre, Formelt, og jeg tror derfor, det er aldeles korrekt, naar man retter „Respekt“ til „Erhødighed“. Jeg skal tage Anledning af, hvad der staar i Lovforslagets § 25, til at gjøre en Henstilling til den høitærede Krigsminister, en Henstilling, som maaske hellere burde være gjort paa et tidligere Trin, nemlig ved § 43. Det er et humant Syn, jeg ønsker at fremdrage. Det er fastsat ved dette Lovforslag, at Krigsfanger skulle være vor egen Straffelovgivning underkastede, og det er vist fuldkommen rigtigt; men man bør i Almindelighed ikke dømme Noget efter en Lov, som de ere aldeles ubekjendte med. Nu indrømmer jeg gerne, at det kan have sine store Vanskeligheder i mangfoldige Tilfælde. Jeg har derfor ogsaa i Udvalget taget et Endringsforslag tilbage, jeg havde stillet i den Retning, at der ligesom skulde sættes den Bestemmelse ind, at Krigsfanger saa vidt og saa snart som muligt skulde gjøres bekjendte med den Straffelovgivning, de vare underkastede som Krigsfanger; men jeg veed ikke, om jeg huffer feil, naar jeg siger, at det var Udvalgets Mening, at der skulde gjøres en Henstilling i Betænkningen, men i saa Fald er den glemt. Jeg tror imidlertid, at det maa betragtes som en Selvfølge, at man tager saadanne Synsyn overfor Krigsfanger, og hvis man derimod vil indvende, at det kan være upraktisk, da vi kunde komme i Krig, t. Ex. med Russerne, der tale et Sprog, som er meget lidet kjendt, og hvad skal man saa gjøre — saa vil jeg dertil sige, at man kan være belavet derpaa i Forveien, og saa er det aldeles ikke vanskeligt; — thi de Uddrag, der skulle gjøres for Krigsfangerne, kunne gjøres i Tide, og at faae dem oversatte paa et saadant Sprog er heller ikke vanskeligt; saa naar vi faae Krigsfanger og faae dem kasererede paa bestemte Steder, kunde man let faae saadanne Uddrag flaaede op og tillige give dem til Krigsfangernes Foresatte, som ogsaa ere Krigsfanger, og lade dem undergive dem deri. Jeg gjør denne Henstilling, fordi jeg haaber, at den ærede Minister, naar han senere tager Ordet, vil erklære, at det er en Selvfølge, uagtet det ikke staar i Loven, at man saa vidt vidt mulig vil søge at gjøre Krigsfangerne bekjendte med den Lov, de skulle

være underkastede. — Jeg gaar dernæst over til det 8de og sidste af de Afsnit, som ere satte under Forhandling. Der er et Par Punkter, hvor Mindretallet under Nr. 6 ikke er saa heldigt at være enigt med den ærede Ordfører, som forlovs har tilbøielig udtalt sig om vore Endringsforslag. Det er dem, der ere stillede under Nr. 77 a, 78 og 81. Disse Endringsforslag kunne omtales under Et; thi det er i Grunden den samme Tanke, der gaar igjennem dem. Det er aldeles ingen Misforstaaelse, hvori Mindretallet har gjort sig skyldigt ved at opstille disse Endringsforslag; men jeg vil snarere sige, at det er en Misforstaaelse, om jeg maa udtrykke mig saaledes, hvori Lovforslaget har gjort sig skyldigt; thi det, der skulde være et Fremskridt ved dette Lovforslag, er Afstæffelse af legemlig Lugt, at der ikke længer skal kunne bruges legemlig Magt. Nu skal jeg indrømme, at der gives Rødstilsælde, hvor det endogfaa kan være en Pligt for en Foresat, f. Ex. for at hindre Flugt i et meget vigtigt Dieblit, hvor det gælder om at holde en Stilling til det Yderste, at anvende legemlig Magt i det Dieblit, da En søger at knibe ud og derved giver Signalet til Flugt. Det er et Tilfælde, som meget godt kan tænkes, men ikke desto mindre forekommer det mig aldeles stridende mod den Grundsætning, der gaar igjennem hele Lovforslaget, at udtrykke det paa den Maade, at legemlig Magt kan lovlig anvendes. Jeg tror, at det maa udtrykkes saaledes, at, naar den anvendes, er Vedkommende straffri. Jeg skal gjøre det tydeligt ved at hente et Billede fra et andet Lovgivningsomraade, som nok hører til de kildne Punkter, men som jeg tror dog vil være temmelig oplysende. Lad os antage, at vi i en Ministeransvarlighedslov vilde indsætte en Paragraf, der lød saaledes: En provisorisk Finantslov kan lovlig udstedes, naar Tjenden har besat en saa stor Del af Landet, at en beslutningsdygtig Rigsdag ikke kan indkalbes, og som Følge deraf Finantsloven ikke vedtages, saaledes som det er bestemt, at den skal vedtages. Se, det er et Tilfælde, hvor jeg vilde sige, at det er et Rødstilsælde, og for saa vidt vedkommende Ministerium er i Overensstemmelse med Rigsdagen, antager jeg, at den vedkommende Regjering kan udstede en provisorisk Finantslov, uden at der vil blive reist Rigsretstale mod den i saadant Tilfælde; men ikke desto mindre vilde jeg finde det uheldigt, om det blev udtrykt saaledes, at sige, at det, der i ethvert Tilfælde, ogsaa i Rødstilsælde, er ulovligt, skal være lov-